

Stánek s knihami na Quai des Grands-Augustins, 2013 (foto autora)

Autor: Václav Jan

Pařížský západ a evropský Východ - komu jsou trnem v oku?

Socialistická starostka Paříže **Anne Hidalgo** a místní politická levice se přiblížily k naplnění jednoho ze svých nejrůznějších snů: část **Boulogneského lesíka** na západním okraji města se má přeměnit na přijímací centrum pro imigranty, kteří proudí do francouzské metropole den za dnem v obrovských počtech - každý týden jich do města dorazí přes půl tisícovky. Plocha vyhrazená uprchlíkům má zabírat deset akrů a částečně bude využívat stávající ubytovnu pro bezdomovce a přistěhovalce, která už několik let budí rozporuplné pocity u obyvatel v blízkém okolí. Pro začátek sem má být přesunuto 1 500 uprchlíků ze zrušeného tábora u Porte de la Chapelle.

Pařížský komunistický politik Jean-Noël Aqua to kvitoval slovy: „Bude pěkné, jestliže i západní Paříž přispěje k vítání uprchlíků.“ Kdo zná francouzské reálie, dokáže docenit mrazivé konotace tohoto výroku a vítězoslavný ironický škleb, který je v něm obsažen. Řeč je tu totiž

o 16. pařížském obvodu, jehož vynucovaná přeměna do multikulturního módu s sebou nese dalekosáhlé významy, včetně těch hluboce symbolických.

Obvod s číslem 16 je západní výspou francouzské metropole. Jeho elegantní ulice jsou rozloženy ve svahu mezi Seinou a právě Bois de Boulogne. Je to obvod, kde jsou největší byty s tradičně bohatou klientelou, mezi níž dosud převažuje autochtonní obyvatelstvo, chybí zde výraznější etnická diverzita. Se svým přetrvávajícím francouzským šarmem je západ Paříže neomarxistům dlouhodobě trnem v oku a volání z pařížské radnice západním směrem „přijímejte imigranty“, „stavte více sociálních bytů“ nebo „buďte solidární“ je už folklorem místní politické scény.

Červený a černý

Paříž se dělí na **dvacet městských obvodů**, z nichž každý má své specifické charakteristiky. Tvář města postupně mění enklávy neevropských etnik, která zamořují Paříž ve stále větší intenzitě. Tento trend je tradičně nejsilnější na východě a severovýchodě metropole, nejméně zasaženy jsou západní části, konkrétně právě 16. arrondissement. Od východu na západ ubývá imigrantů, uprchlických táborů, přistěhovalců, muslimů, sociálně a bezpečnostně problematických míst, a přibývá původních Francouzů, a logicky s tím rostou ceny bydlení. Mapa realitních makléřů, kde červená znamená nejdražší a tmavě zelená nejlevnější byty, přesně kopíruje tato fakta a východní části se zelenají, zatímco západní okraj má tradičně červenou barvu; ceny se tu udržují na obdobné výši jako v nejžádanějších místech historického centra. Pojedete-li do šestnáctého obvodu metrem, uvidíte ve větším počtu i bílé pasažéry, což je jinak v Paříži už spíše výjimkou. Západ volí tradičně pravici, východ levici. Na rozdíl od většiny východních čtvrtí má 16. obvod ještě jakousi *pařížskou* atmosféru. Ještě tu není o strach vyjít v noci ven na ulici.

Cenová mapa nemovitostí, Paříž 2018 (zdroj: Carte immobilier Paris)

Člověk by řekl, že Pařížané budou rádi. Ne všichni. Obvod je tradičně nenáviděn levičáky všeho druhu, a to už je v Paříži nějaká síla. Jde o progresivní komunisty, marxisty, socialisty, zelené, proimigrantské aktivisty, celkem je to pestrá směsice. Jestliže používám pro tento konkrétní případ jednotné označení **neomarxisté**, je pro to dobrý důvod, neboť speciálně v agendě **velké výměny** jde o označení maximálně výstižné. Neomarxisté považují menšiny, v dnešní době zejména etnické, národnostní či rasové, za svůj náhradní proletariát, který nutně potřebují k naplnění svých cílů a k samotné své existenci. **Jejich cíl není o nic skromnější, než zničit starý svět, a jestliže se jim to kdysi nepodařilo s dělnickou třídou, která hanebně selhala, nyní odůvodněně doufají, že s imigranty to půjde mnohem lépe a snadněji. Jaksi symbolicky kdysi proletářské dělnické čtvrti na východě Paříže jsou dnes čtvrtěmi přistěhovalců. Ti odtud prorůstají dále do centra a na západ, a silou své samotné existence přirozeně provádějí kulturně-sociální revoluci, jež je jedním ze šrapnelů celkové civilizační přeměny. Je nabíledni, že pokud nebudou zastaveni, vzhledem k jejich vitálnosti, natalitě, sebevědomí a neomezeným zásobám lidských zdrojů je osud nejen Paříže, ale především osud celé Evropy, neodvratný.** Levice na pařížské radnici, stejně jako politici v Bruselu, však

tuto vlnu zastavit nehodlají, naopak ji podporují a dělají všechno proto, aby imigranty „spravedlivě rozprostřeli“, jinými slovy, aby v Paříži (Evropě) pokud možno brzy nezůstal ani poslední kout, který by byl nepříjemně etnicky kompaktní, rozuměno bílý. Jak budou tito věrozvěsti pestrosti a diversity reagovat na ta místa, která budou etnicky kompaktní v nebílém slova smyslu (a už taková jsou), to si musí vyříkat se svým svědomím, jestli si budou mít s kým povídat.

Tito lidé považují *šestnáctku* za rejdiště buržoazní enklávy, za končinu příliš luxusní, nesolidární, tradicionalistickou, a zejména nedostatečně multikulturní, ba přímo rasově monotónní, která navzdory mohutně prosazovanému multikulturnímu obohacování města pořád vypadá provokativně nedotčeně a – moc *francouzsky*. I když i tady se situace rok od roku mění k horšímu, je jim to pořád málo. Vždyť černoši, Arabové a Asiaté, které tu potkáte, jsou stále ještě z velké části jen zaměstnanci ambasad, které zde sídlí, a to není ta pravá diverzita, jakou by si neomarxisté představovali. Otevřeně přiznávají, že snaha dostat uprchlíky do šestnáctého obvodu je motivována nejen technicko-organizačně, ale i politicky, v rámci snahy vyrovnávat rozdíly mezi západem a východem Paříže. Posedlost *vyrovnáváním rozdílů* v tomto případě samozřejmě nebude realizována tak, že by se do východních čtvrtí vrátila bezpečnost, klid a pořádek, ale tak, že chaos a teror imigrantských gangů budou importovány i na západ, aby zbohatlíci viděli, zač je toho loket.

Nenápadný půvab buržoazie

Žena neurčitého věku, zvrší filmového archetypu vdovy po proklatě bohatém bankéři či jiném mafiánovi, v růžových trepkách, tepláčkách a norkovém kožichu, s cigaretou ve špičce a chrtem na vodítku, v 11 ráno snídá kávu v omšelém bistru s očima, podbarvenýma nánosem šminek, z nichž prosvítá prázdnota luxusní nudy. Slunce se zhlíží v širokých pásech oken moderních činžáků a jeho odraz prosvětluje tiché ulice nad Avenue Mozart chrámovým svitem, dole u tržnice se sluneční paprsky lesknou nad dlažbou a prolnuty se září výloh luxusních obchodů na Rue de Passy vytvářejí světlý opar, nad nímž se nese hlas zvonu od Panny Marie Milostivé. Dav diskutuje před kostelem po ranní mši a poté se lidé rozcházejí na dopolední kávičku do některého pekařství nebo cukrárny na Rue de l'Annonciation. Relativně málo turistů zaručuje prožitek z poměrně autentického francouzského života rezidenční čtvrti. Co činžák, to perla architektury, přičemž různé styly a výstřelky harmonizují v jednotě neokázalé mondénnosti. Pro obdivovatele pražské prvorepublikové moderny je to zážitek, neboť na rozdíl od nás, kde výstavba luxusních městských nájemních domů činžáků skončila s třicátými lety minulého století, tady lze sledovat, jak se obdobná urbanistická a téměř životní filozofie velkoměstského luxusu vyvíjela v podobných podmínkách o nějakých dvacet let déle, než i do Paříže vpadla brutalistní těžkopádnost, ne nepodobná té za železnou oponou.

Při vší koncentraci peněz a luxusu zůstává 16. obvod vlastně docela příjemně starosvětský, vyzařuje harmonickou eleganci a klid. Díky specifickým sociálně historickým kontextům zde přetrvalo něco z těžko postižitelného půvabu a vůně tradiční Paříže, a její ladné zasněnosti, která je v jasném kontrastu s hekticky nervózním obrazem centra a především pak východních částí města, kde rytmus veřejného prostoru udávají etnika s mnohem živelnějšími

životními projevy. Pro nostalgii a staré časy ale neomarxisté smysl nemají; v jejich očích je 16. obvod prostě jen ostudnou skvrnou na krásné tváři multikulturní metropole. Dlouho nad ním významně zvedali obočí, pak hrozili prstem a nyní přecházejí do otevřené ofenzivy.

Šestnáctka je prostě místo plné *nechutných buržoustů*.

Včera, dnes a zítra

Kromě nich tady najdete i slavný fotbalový klub Paris Saint Germain. Jeho stadion nese jméno Park princů podle honitby, ve které pořádala francouzská královská rodina štvanice. O dvě stě let později uspořádala štvanici levicová média na Reného Bousqueta, šéfa policie Lavalovy vlády ve Vichy, bydlícího kousek odtud na Avenue Raphael, tak úspěšnou, že ho zfanatizovaný antifašista přímo v jeho bytě zastřelil dříve, než s ním justice stačila zahájit chystaný monstrproces. To se stalo na dohled od Boulogneského lesíka. Blízko stojí vily od Le Corbusiera, strmé uličky a schody padají k Seině, přes kterou hrká po viaduktu metro přijíždějící z druhého břehu řeky a zastavuje na půvabné stanici Passy, než se zase vnoří do země pod stejnojmennou čtvrt. Právě tady Belmondo pronásledoval bídáka ve filmu *Strach nad městem*, běžící po střeše vagonu. Byty s terasami na okraji Passy nebo na Trocaderu s Eiffelovkou v pozadí si často zahrály coby příslušně snobská rekvizita ve slavných gangsterkách s Alainem Delonem. Ten zde ostatně bydlel i ve skutečnosti, hned u řeky, ve dvačtyřicátce na Kennedyho ulici, ještě s Romy Schneiderovou. Delon, který otevřeně podporuje krajní pravici, už Paříž dávno opustil a dožívá převážně na svém venkovském sídle, v odloučení od světa, který už nepovažuje za svůj a za normální.

V Passy žili taky slavní Češi, malíř Rudolf Kundera, nebo Jiří Mucha a jeho žena skladatelka Vítězslava Kaprálová, svatbu měli v roce 1940, jen dva měsíce před její smrtí v pouhých pětadvaceti letech. Zde se odehrávaly jejich spletité a tragické osudy v pohnuté době. Bohuslav Martinů bydlel na Rue des Marronniers, v té části Passy, kde do starých ulic vpadla budova francouzského rozhlasu, jak kdyby z vesmíru přistál létající talíř. Hned vedle Boulogneského lesíka najdete náměstíčko pojmenované po generálu Štefánikovi. Ten se tady proslavil hlavně jako astronom, ale s jeho jménem mají trochu problém, po francouzsku Stefanik, ale na cedulce s názvem náměstí je pro změnu uveden jako Stéfánik. Aspoň v roce 2014 tomu tak ještě bylo. Kolem bydlí herci, politici, obchodníci, diplomaté, sportovci, modelky, producenti, ministři či bankéři. V Paříži, která je proslulá stísněnými bytovými prostory, jde o velkolepou výjimku, neboť zde najdete obrovské byty a na terasách domů hotové zahrady.

V Boulogneském lesíku platí tradičně jakási tichá dohoda – přes den je to místo pro odpočinek, sport a zábavu, pro rodiny, děti ... V noci jsou zde některá místa akceptována jako prostor pro sexuální byznys a vyskytují se zde zvrhlíci všeho druhu, prostitutky všech rozměrů, barev a kategorií, a sex, dá-li se tomu ještě tak říkat, zde nabízejí bytosti všech pohlaví. Už dnes je tedy situace trochu na hraně. Alespoň ve dne udržovaná zelená zóna pro lidi se může definitivně stát minulostí a přeměnit se v džungli, jakou známe z Calais, džunglí, která se hravě přelije do sousedních čtvrtí. Není přitom důležité, kolik levicáckých celebrit zde bydlí a řeze si pod sebou vlastní větve. Fanatismus a ideologická zaslepenost tady nabírají

obrátek pro normálního člověk nepochopitelných. Ne nadarmo jsou dlouhodobě ve Francii socialisté a komunisté považováni za aktivní podporovatele islámské expanze.

To, že 16. obvod vypadá pořád ještě *moc evropsky*, jim vadí. Jak by tedy podle nich měla vypadat Paříž budoucnosti?

Léčba šokem

Centru kolem Les Halles – bývalé tržnice s přezdívkou Břicho Paříže a dnes centrálního dopravního uzlu – je lépe se vyhnout už pomalu i ve dne, natož po setmění. Řadí tu gangy lupičů a potkáte tady narkomany, prostitutky, bezdomovce a podivné existence všech ras a národností. Montmartre se tyčí na jako ostrov v africkém moři, v němž vládnu drogoví dealeri, což řada turistů, očekávajících atmosféru jak v Amelii z Montmartru, odnese poctivým šokem.

Pařížský syndrom je přechodná **psychická porucha**, postihující některé návštěvníky Francie, zejména Paříže. Její obětí bývají hlavně Japonci. Porucha byla poprvé popsána v psychiatrickém časopise *Nervure* v roce 2004. Syndromem je ročně postiženo asi dvacet japonských turistů, kteří se psychicky zhroutnou a vyhledávají pomoc na japonském velvyslanectví. Důvodem jejich psychického stavu je podle oficiálního vyjádření psychiatrů *především převládající idealizovaný obraz Paříže v médiích, který neodpovídá realitě*. Turisté nejen z Japonska na základě toho při pobytu ve skutečné Paříži *prožívají zklamání a frustraci*. Samozřejmě o podílu afro-asijské atmosféry mnoha částí města na šok turistů v diagnóze nic neuslyšíme, ale že je tento fenomén neoddelitelně spjat s oním kontrastem mezi zidealizovanou a skutečnou podobou města, o tom nemůže být sporu.

Předměstí Saint Denis a hlavně ulice kolem baziliky, kde jsou pohřbeni ti králové, jejichž hroby nestačili vyplnit osvícenci za francouzské revoluce, symbolizuje střet minulé a budoucí Francie. Svět křesťanské tradice a národní kultury zde stojí v důstojné, ale poněkud omšele strnulé, muzeálně neživoucí poloze, jako stín pomalu mizející minulosti. Kolem vegetují davy barevných přistěhovalců, kteří zde obchodují, baví se a provozují svoje nové evropské životy v naprosté lhostejnosti k odkazům historie, které je obklopují, a s nimiž se necítí sebemeně spojeni. Často jsou zde narození již v několikáté generaci, ale až na výjimky nevnímají zemi, kde žijí, v přirozeném sepjetí s hodnotovými a odpovědnostními rituály plynoucími z identity jejich nové *vlasti*. Hostitelský organismus vnímají jako prostor, kde nemají žádné povinnosti, protože nejsou svázáni žádnou odpovědností, žádnými vazbami a žádným citem, kde ale mají stejná *práva* jako původní obyvatelstvo, zejména *právo* mít se za všech okolností dobře. Je to pro ně jen vakuum, které mají *právo* časem zcela přeměnit a zaplnit ho vlastními hodnotovými a civilizačními pravidly. Tito lidé jsou obrazem dnešní Francie a zároveň a především její budoucnosti. Není to nutně jen jejich chyba, mnohem větší odpovědnost nesou architekti evropské dystopie, pro něž jsme všichni, ať už imigranti, nebo původní Evropané, jen předmětem jejich šíleného sociálně-politického experimentu.

Paříží projdete z jednoho konce na druhý hravě za den (samotné město bez předměstí je pětikrát menší než Praha), a někoho může potěšit, že je to něco jako cesta kolem světa

s dolarem v kapse. Jen některé části ještě vypadají jako jakési rezervace pro původní domorodce. A marné je ujišťování kosmopolitů, že francouzské je přece všechno, co tak nějak mluví francouzsky anebo nakonec vůbec kdokoli, kdo prostě ve Francii žije. Můžeme si povídat o leccčems, ale zrušíme-li základní styčné body a kategorie logické diskuze, pak samozřejmě nelze dospět k seriózní debatě. Paříž byla vždy kosmopolitní město, jak plyne z jejího postavení metropole koloniální mocnosti, ale i přes to si po staletí zachovávala svůj typicky francouzský půvab. Připomíná to teorii o rozpínání a smršťování vesmíru. Poté, co opustila své postavení ve světě, se smršťování Francie nezastavilo na jejích hranicích, ale postupně se propadá sama do sebe a ztrácí svou francouzskou tvář i v srdci vlastní existence, svého duchovního výrazu, v samotném centru francouzské historie.

Psáno pro Délský potápěč.